

Arrest

nr. 260 900 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BALLEZ loco advocaat J. HARDY en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Shiraz (Iran). U heeft de Iraanse nationaliteit. U bent op 15/05/1383 (= komt overeen met 5 augustus 2004 in de Gregoriaanse kalender) gehuwd met S.M.E. (...). Jullie hebben een dochter, F. (...). U ging tot het eind van het middelbaar naar school en werkte nadien als uitbater van enkele attracties in een pretpark in Shiraz. In dat pretpark leerde u Hossein Z. (...) kennen, die er eveneens een attractie uitbaatte. In farvardin of ordibehesht 1396 (= eind maart tot midden mei 2017), ongeveer een jaar voordat u zelf voor het eerst naar de kerk ging, sprak Hossein voor het eerst over het christendom nadat u een opmerking gemaakt had over hoe u over God dacht. U nam hem toen reeds serieus want u had gemerkt dat Hossein enorm veranderd was en veel rust uitstraalde. U wilde geloven wat Hossein vertelde. Nadien sprak u nog geregeld met hem over het christendom.

In de eerste maand van 1397 (= maart/april 2018) nam Hossein u mee naar een voor u onbekende plek. U werd er warm verwelkomd door een zekere Nasser en enkele genodigden. Van zodra het gebed begon, beseftte u dat u in een huiskerk was. U hield aan deze ervaring een positief gevoel over. U dacht dat dit een éénmalige bijeenkomst was. De daaropvolgende zondag zei Hossein echter tegen u dat hij naar de huiskerk zou gaan en hij vroeg of u mee wilde. U ging hierop in en de daaropvolgende maanden woonde u bijna elke zondag een viering bij. Hierbij waren tot negen andere mensen aanwezig. Er werd gebeden en er werden delen uit de Bijbel voorgelezen waarna jullie deze moesten interpreteren en bediscussiëren. Op de eerste of tweede zondag van tir 1397 (= eind juni/ begin juli 2018), twee à drie maanden nadat u naar de huiskerk begon te gaan, verklaarde u aan broeder Nasser dat u christen wilde worden.

Op 17/07/1397 (= 9 oktober 2018) belde Hossein u op, hij vertelde u dat de kerk onthuld was en dat u bijgevolg uw gsm moest uitzetten en ergens moest onderduiken. U zei tegen uw vrouw dat u het huis moest verlaten en dat u haar op de hoogte zou houden. Na eerst niet te weten wat u moest doen bedacht u dat u naar uw neef Hadi kon gaan, jullie waren samen opgegroeid en hadden een zeer goede band. U wist dat u hem kon vertrouwen. 's Avonds kwam u bij hem aan. U vertelde hem wat er gebeurd was. Hij werd kwaad maar desondanks was hij bereid u te helpen. U regelde via uw neef dat uw schoonzus uw paspoort ging ophalen in uw woning. Toen uw schoonzus aankwam zag ze dat uw huis overhoop gehaald was en dat uw vrouw aan het huilen was. Uw vrouw vertelde haar dat het etella'at op 18/07/1397 (= 10 oktober 2018) langs geweest was en uw huis had doorzocht. De agenten vroegen waar u was en gaven aan dat u zich moest aanmelden. Uw neef Hadi, die advocaat was, raadde u daarop aan om eventjes het land te verlaten om te zien of er een oplossing gevonden kon worden. Hadi boekte een ticket voor u naar Belgrado (Servië). Op vrijdag 20/07/1397 (= 12 oktober 2018) nam u de bus naar Teheran en op 21/07/1397 (= 13 oktober 2018) nam u het vliegtuig naar Belgrado. Na ongeveer twee weken hoorde u van uw neef dat de autoriteiten nogmaals langs gekomen waren en dat u best niet terugkeerde naar Iran. Na een periode van 25 dagen in Servië reisde u door naar België, waar u op 27 november 2018 u een verzoek om internationale bescherming indiende.

In januari 2019 sloot u zich aan bij het Brussels Christian Center in Waterloo, waar u het daaropvolgende half jaar elke maand eenmaal naartoe ging. Nadien besloot u naar de Iraanse kerk in Brussel te gaan, waar u eveneens eenmaal per maand, met het treinticket dat u van het opvangcentrum krijgt, naartoe ging. Daarnaast volgt u om de twee weken Bijbellessen. Na negen maanden deelgenomen te hebben aan kerkdiensten, lessen gevolgd te hebben en een gesprek met de kerkverantwoordelijken werd u op 3 november 2019 gedoopt in de Iraanse kerk in Brussel. Sinds het uitbreken van de coronacrisis begin maart 2020 kon u niet meer fysiek naar de kerk gaan en volgt u de kerkdiensten en Bijbellessen online via de applicatie 'Zoom'.

Ter staving van uw identiteit en verhaal legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh; uw mellikaart; uw legerkaart; uw huwelijksakte; het nieuwe paspoort van uw vrouw, uitgereikt op 7 juni 2020; een onderhoudsattest van de attracties die u in Iran uitbaatte; uw doopcertificaat; een attest van de Iraanse kerk in Brussel d.d. 26 februari 2020 waarin staat dat u sinds 20 januari 2019 naar de kerk gaat en sinds maart 2019 een bijbelstudie volgt in Luik; en verschillende foto's van uw geloofsactiviteiten in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Er dient immers vastgesteld te worden dat er aan uw kennismaking met het christendom, uw toetreding tot de huiskerk van Nasser en de problemen met de Iraanse autoriteiten die hieruit voortvloeiden geen geloof gehecht kan worden.

Zo kan er vooreerst gewezen worden op een bevreemdende vaststelling betreffende het moment waarop u in aanraking kwam met het christendom. U situeert deze kennismaking immers verschillend. Zo gaf u aanvankelijk aan dat Hossein u de eerste maal aansprak over het christendom een jaar voordat de huiskerk ontdekt werd (CGVS 2, p. 4). Gezien de huiskerk ontdekt werd in de maand mehr 1397 (= september/oktober 2018), zou Hossein u een eerste keer over het christendom gesproken hebben rond de zevende maand van 1396 (= september/oktober 2017). Even later situeerde u deze gebeurtenis echter een jaar voor uw eerste kerkbezoek, dat plaatsvond in het midden van de eerste maand van 1397 (= begin april 2018)(CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 8). Hossein zou u bijgevolg een eerste keer

gesproken hebben over het christendom rond april 2017, hetgeen u bevestigde tijdens uw derde persoonlijk onderhoud (CGVS 3, p. 6). Geconfronteerd met dit verschil van zes maanden herhaalde u slechts uw laatste versie en gaf u aan dat u misschien moe was en daardoor tegenstrijdige verklaringen afgelegd te hebben (CGVS 3, p. 17). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen: u gaf immers nergens aan dat u zich door vermoeidheid in de onmogelijkheid bevond om coherente verklaringen af te leggen en bovendien gaf u bij aanvang van uw derde onderhoud aan geen opmerkingen te hebben over uw vorige interview op het Commissariaat-generaal (CGVS 3, p. 2). Daarnaast komt het merkwaardig over dat u meteen wilde geloven wat Hossein u zei toen hij voor het eerst over het christendom sprak. U had immers gemerkt had dat hij minder prikkelbaar was geworden (CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 7). Gezien u eerder verklaard had dat u een negatief beeld had van God en godsdienst in het algemeen (CGVS 2, p. 7), is een dergelijke uitleg weinig overtuigend. Voorts is het bevreemdend dat u in eerste instantie aangaf dat, als jullie samen waren, Hossein steeds met u over God en het Heilige Boek sprak wanneer jullie alleen waren (CGVS 2, p. 5), daar waar u later verklaarde niet te weten of u ooit met Hossein over de Bijbel of het Heilige Boek gesproken heeft (CGVS 3, p. 7). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw kennismaking met het christendom op ernstige wijze. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een huiskerk gefrequenteerd te hebben. Zo is het vooreerst bijzonder merkwaardig dat Hossein u, ofschoon u nog niet overtuigd was van het christendom – dit gebeurde pas enkele maanden later –, uitnodigde om een viering in de huiskerk bij te wonen. Gelet op het geheime karakter van dergelijke bijeenkomsten en gelet op uw verklaringen dat er in de huiskerk wel degelijk veiligheidsmaatregelen getroffen werden om niet ontdekt te worden (CGVS 3, p. 10) is het weinig aannemelijk dat Hossein u meenam naar een dergelijke viering én dat broeder Nasser uw aanwezigheid aldaar verschillende maanden tolereerde (CGVS 3, p. 17), daar waar u in deze periode enkele keren had aangegeven nog niet overtuigd te zijn van het christendom (CGVS 3, p. 6). Dat Hossein en Nasser het niet erg vonden dat u naar de huiskerk kwam zonder dat u geloofde (CGVS 3, p. 17), is in het licht van de situatie van bekeerlingen in Iran dan ook bijzonder weinig aannemelijk. Er kan in alle redelijkheid verwacht kan worden dat zij heel omzichtig te werk zouden gaan, quod non in casu. Daarnaast kan er gewezen worden op een aantal merkwaardige vaststellingen in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u namelijk dat u samen met Hossein naar een zondagsviering ging en dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren van jullie viering: tweemaal verwees u bijgevolg naar één enkele viering (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u een half jaar lang - tussen de eerste maand van 1397 en de zevende maand van 1397 - bijna elke week een viering in de huiskerk bijwoonde (CGVS 2, p. 11). Vervolgens komt het ook zeer bevreemdend over dat u in eerste instantie verklaarde dat u na deze eerste viering zelf aan Hossein vertelde dat u de week daarop nogmaals naar een viering wilde gaan. Het gaf u immers een goed gevoel dat er grapjes gemaakt werden en dat er psalmen gezongen werden (CGVS 2, p. 5). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u dacht dat deze viering een eenmalige gebeurtenis was en dat het Hossein was die u vroeg om opnieuw mee naar een viering in de huiskerk te gaan (CGVS 3, p. 10). Bovendien gaf u tijdens uw derde onderhoud aan dat er niet gezongen werd tijdens de vieringen in de huiskerk en dat u tot dan toe nog nooit psalmen gelezen had (CGVS 3, p. 11 en 18). Hiermee geconfronteerd herhaalde u slechts uw laatste versie (CGVS 3, p. 18). Een louter herhalen van één enkele weergave kan de vastgestelde tegenstrijdigheid evenwel niet verschonen. Deze tegenstrijdige en merkwaardige verklaringen doen besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk lid te zijn geweest van een huiskerk in Iran.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt in Iran kennis gemaakt te hebben met het christendom, er een huiskerk gefrequenteerd te hebben en u uiteindelijk bekeerd te hebben. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft, met name de inval in de huiskerk en de hierop volgende huiszoekingen in uw woning.

Dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden blijkt bovendien uit een aantal tegenstrijdige en merkwaardige elementen in uw verklaringen aangaande uw problemen met de Iraanse autoriteiten. Zo wist u niet welke autoriteiten er de huiskerk binnengevallen waren, hoe ze uw huiskerk ontdekt hebben of wat er uiteindelijk met broeder Nasser gebeurd is (CGVS 3, p. 11-12). Bovendien was u tegenstrijdig over hoe u reageerde op de mededeling van Hossein dat de huiskerk ontdekt was. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u twee à drie uur doelloos door de straten van de stad dwaalde nadat u te weten kwam dat de huiskerk ontdekt was (CGVS 1, p. 17). In het daaropvolgende onderhoud verklaarde u echter dat u slechts een minuut op een bank zat nadat u van de inval hoorde alvorens te bedenken dat u naar uw neef kon gaan (CGVS 2, p. 5). Hiermee geconfronteerd ontkende u deze tegenstrijdigheid en stelde u dat christenen niet liegen (CGVS 3, p. 18), hetgeen in alle redelijkheid niet weerhouden kan worden als een afdoende rechtvaardiging voor deze vaststelling. Vervolgens is het bevreemdend dat u niet wist welke autoriteiten de eerste maal uw woning binnengevallen zijn. Nochtans verklaarde u dat uw vrouw

hiervan op de hoogte moet zijn (CGVS 1, p. 6). Dat u en uw vrouw hierover niet gesproken hebben, ofschoon jullie nog steeds contact hebben met elkaar, is niet ernstig. Ook over de tweede inval sprak u met uw echtgenote nooit in alle openheid, u wilde haar immers geen stress bezorgen (CGVS 3, p. 4 en 5). Dit vormt geenszins een afdoende verklaring voor uw nalatigheid om u hierover te informeren. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielrelaas, quod non in casu. Betreffende de tweede inval in uw woning kan er bovendien nog gewezen worden op een merkwaardige inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat, toen u zich reeds in Servië bevond, uw vrouw u gezegd had dat er een tweede inval bij u thuis had plaatsgevonden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Later beweerde u evenwel dat u in Servië geen contact had met uw vrouw, dat u enkel in contact stond met uw neef Hadi en dat u dan ook door uw neef op de hoogte werd gebracht van de tweede inval (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 13). Hiermee geconfronteerd herhaalde u dat u door Hadi, die het van uw echtgenote vernomen had, op de hoogte was gebracht. Deze uitleg kan de vastgestelde inconsistentie tussen uw opeenvolgende verklaringen evenwel niet geheel verschonen. Uw verklaringen betreffende uw problemen met de Iraanse autoriteiten kunnen bijgevolg geenszins overtuigen.

Voorts komt het bevreemdend over dat u heden niet meer in contact staat met uw neef Hadi. Ofschoon hij uw situatie zou uitspitten, u hielp om Iran te verlaten, u met hem in contact stond toen u in Servië verbleef en u financieel ondersteunde om door te reizen naar België, verbrak u het contact van zodra u in België aankwam (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 4). Dat u beseftte dat Hadi geen contact meer met u wilde (CGVS 3, p. 14), is een uitleg die niet kan overtuigen. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren over de evolutie van zijn problemen en de situatie in zijn land van herkomst. Uw nalatige attitude in dit verband getuigt van een gebrek aan interesse voor uw persoonlijke situatie, hetgeen opnieuw afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Hierbij aansluitend kan erop gewezen worden dat, zoals hierboven reeds gesteld, u niet wist hoe het Nasser, de leider van de huiskerk, vergaan was (CGVS 3, p. 12) en dat u geen informatie heeft over het wedervaren van Hossein, nochtans de persoon met wie u verschillende jaren samenwerkte, die u kennis liet maken met het christendom en introduceerde in de huiskerk (CGVS 2, p. 3 en 4). U verklaarde in dit verband dat u met niemand contact opgenomen heeft omdat dit te gevaarlijk was (CGVS 3, p. 12). Echter, zoals hierboven reeds aangestipt, kan er in alle redelijkheid verwachten worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij zich terdege informeert over alle elementen die verband houden met zijn vrees, quod non in casu. Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dat u, tot slot, het risico nam om enkele dagen na de inval van de autoriteiten in uw woning per vliegtuig en in het bezit van uw eigen paspoort (CGVS 1, p. 14 en 16; CGVS 3, p. 12) het land te verlaten zet de geloofwaardigheid van uw problemen met en uw vrees voor de Iraanse autoriteiten nogmaals op de helling.

In licht van al het voorgaande kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen in Iran bekeerd te zijn tot het christendom noch aan de problemen die u met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van de Iraanse kerk in Brussel, een doopcertificaat en enkele foto's neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran (CGVS 3, p. 15), daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België – overigens slechts eenmaal per maand (CGVS 3, p. 15) - naar de Iraanse kerk in Brussel gaat en gedoopt bent maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek en uw doopsel in België tonen bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Uw attest van de Iraanse kerk in Brussel en de foto's over uw doopsel, aanwezigheid in misvieringen en Bijbelstudie getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering. Bovendien kan er nog een bevreemdende vaststelling gedaan worden betreffende uw kerkgang in België. Zo verklaarde u dat u vanaf begin 2019 eerst zes maanden naar het Christian Center in Waterloo ging. Toen er problemen rezen in deze kerk, besloot u van kerk te veranderen. Sindsdien, i.e. vanaf midden 2019, gaat u naar de Iraanse kerk in Brussel (CGVS 2, p. 11; CGVS 3, p. 14 en 15). Desalniettemin stelt het attest van de Iraanse kerk dat u reeds sinds 20 januari

2019 de vieringen van deze kerkgemeenschap bijwoont, hetgeen bijgevolg in tegenspraak is met uw verklaringen in dit verband.

Uw activiteiten op de sociale media – u verklaarde een facebookprofiel te bezitten en er de christelijke boodschap over te brengen aan anderen (CGVS 1, p. 5) - doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Er kan in dit verband worden opgemerkt dat u zelf geen enkele concrete indicatie heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw facebookactiviteiten (CGVS 1, p. 5). Bovendien hanteert u op facebook niet uw eigen naam M. (...), noch uw volledige familienaam maar de naam 'A.H. (...)'. Hoe dan ook, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van uw facebookposts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Tot slot dient, betreffende uw kerkgang en uw activiteiten op de sociale media, benadrukt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft dit echter, zoals hierboven reeds aangetoond, niet aannemelijk gemaakt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat u omwille van uw opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Iran.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, uw huwelijk en uw professionele activiteiten staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

"Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen ;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens wijst verzoeker op (algemene informatie omtrent) de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran. In dit kader betoogt hij:

"Er kan niet worden betwist dat christenen, in Iran, vervolgd worden.

Rapport "Violations against Christians in Iran":

(...)

UK Home Office:

(...)

Amnesty:

(...)

Rapport van de "Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran":

(...)

Volgens de Canadian Immigration Board, is het ook zo voor personen die activiteiten doen die beschouwd zijn als christen:

(...)

Volgens OSAR maakt het de Iraanse autoriteiten niet uit of men eindelijk "echt" bekeerd is, want wat ze waarnemen is een verraad voor het Westen:

(...)

De asiëldossiers van Christenen, en zelfs van mensen die heiveren christen te zijn, moeten dus met een verhoogde zorgvuldigheid worden behandeld aangezien een objectieve risico bestaat tot vervolging bij geval van terugkeer.

Er is een doordringend antiwesters discours in Iran:

(...)

Uw Raad heeft al de gelegenheid gehad om zich over deze kwestie uit te spreken:

(...)

In het document dat door de verwerende partij als algemene informatie wordt gebruikt ("Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019") :

(...)

Wat betreft tot het doorzoeken van huiskerken:

(...)"

Vervolgens gaat verzoeker in op de onderdrukking en vervolging van gebruikers van sociale netwerken in Iran. Dienaangaande doet hij gelden:

"COI Focus Iran (Internetmonitoring en sociale media van 05.11.2019) (stuk 11) legt uit dat "de overheid baseert zich bij de vervolging van internet - en sociale mediagebruikers op verschillende wetgevingen:

(...)

Het legt uit ook dat :

(...)

In het rapport van COI Focus Iran wordt er echter op gewezen dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken en dat hun controle toeneemt :

(...)

Hoewel de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle internetgebruikers in Iran moeten controleren, zijn ze toch in staat om "viseren personen die een gevaar en een bedreiging zouden betekenen voor de legitimiteit van de staat". (COI Focus Iran, pg. 24)"

Verzoeker benadrukt verder dat hij een nood aan internationale bescherming heeft op basis van een aantal elementen die door verweerder niet worden betwist. Hij voert aan:

"Verzoeker vreest dat hij bij zijn terugkeer in Iran zal worden vervolgd wegens de opeenstapeling van bepaalde elementen, waarvan sommige niet door het Commissariaat-generaal worden betwist.

Deze elementen worden derhalve geacht te zijn vastgesteld:

- Het feit dat verzoeker een keer per maand naar de Iraanse kerk in Brussel gaat;

- Het feit dat verzoeker gedoopt is;

- Het feit dat verzoeker een voldoende grondige kennis van de godsdienst heeft;

- Het feit dat verzoeker in België asiel heeft gevraagd;

- Het feit dat verzoeker een Facebook-profiel hanteert waarop hij zijn geloof in het christendom tot anderen deelt.

Deze elementen alleen al volstaan om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat.

Het feit dat de verwerende partij de oprechtheid van zijn bekering in twijfel trekt - quod non in casu – is irrelevant.

Verzoeker wordt beschouwd als een christen, bekeerd, en vijand van de Iranese regime (art. 48/3 §5 Vw).

Het feit dat verwerende partij van mening is dat verzoeker geen probleem ondervond in Iran voor zijn vertrek is ook irrelevant.

Volgens UNHCR(Guidelines) :

(...)

Verzoekers' profiel, het feit dat hij zich bekeerde, het feit dat de verwerende partij de aanwezigheid van verzoeker in de kerk in België niet betwist, het feit dat hij is gedoopt, het feit dat hij een gemeenschap van christenen en vluchtelingen bezoekt in België, het feit dat hij asiel heeft aangevraagd in België, het feit dat hij religieuze boodschappen op sociale netwerken plaats, moeten op zijn minst een zorgvuldige analyse van zijn asielaanvraag vereisen en zijn vrees voor vervolging moeten staven.

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen :

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de

islamitische religie (door christienen) moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en de verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Uw Raad had ook al overwogen dat er rekening moest worden gehouden met de bijzonder moeilijke politieke en etnische context die in het land heerst :

(...)

De leerstellingen van dit arrest houden met de grootst mogelijke voorzichtigheid rekening met de algemene context (in dit geval de veiligheid en de etnische afkomst) van Guinee om de aanspraken op internationale bescherming aan te houden, wat in casu had moeten gebeuren.

Evenzo heeft uw Raad in zijn arrest nr. 238.966 opgemerkt dat :

(...)

Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoekers' overtuigingen en activiteiten, hij vervolgd zal worden.

Hoewel sommige elementen van zijn verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoeker - en het bewijsmateriaal — moeten worden geanalyseerd om zijn behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen :

(...)

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoeker, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

De verzoeker heeft zich oprecht ingespannen om zijn verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover hij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd en heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk ingediend.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoeker erkend dient te worden als vluchteling."

Verzoeker benadrukt "dat verzoeker - sinds altijd - een echte en oprechte benadering heeft geleid. Verwerende partij betwist bovendien niet dat verzoeker een grondige kennis van het christendom heeft, dat hij regelmatig naar kerk gaat in België en dat hij gedoopt is."

Met betrekking tot de aan hem verweten inconsistentie in zijn verklaringen omtrent zijn initiatie tot het christendom, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker wenst deze inconsistentie te verduidelijken: hij Koorde voor het eerst over het christendom via zijn vriend Hossein in eerste of tweede maand van 1396; en een jaar later heeft verzoeker door deze laatste werd uitgenodigd voor een viering in de huiskerk van broeder Nasser (eerste maand van 1397).

- De eerste keer dat hij over het christendom hoorde van zijn vriend Hossein - een jaar voor de eerste maand 1397:

(...)

- De eerste keer dat hij naar de huiskerk van Nasser ging (farvardin, Oribehest 1397):

(...)

Verzoeker heeft maar een keer een verschillend antwoord gegeven, maar men moet vaststellen dat op dat moment overweldigd was door emotie en was afgeleid :

(...)

Verzoeker zat dit later recht :

(...)"

Dat hij de verklaringen van Hossein geloofde, legt verzoeker uit als volgt:

"De bekering van verzoeker tot het christendom is het resultaat van een lange introspectieproces. Op geen enkel moment heeft verzoeker uitgelegd dat hij Hossein uit het eerste discussie had geloofd. Integendeel verklaarde hij meermaals dat zijn bekering minstens anderhalf jaar heeft geduurd (zoals blijkt uit de verklaringen van verzoeker duurde het een lang jaar voordat hij voor het eerst naar de kerk ging nadat hij ontdekte dat Hossein een christen was).

In de loop van dit jaar hadden de oude vrienden de gelegenheid om meerdere malen gesprekken over het christendom te delen.

Dat Hossein interesse van verzoeker heeft gewekt, wordt verklaard door hun langdurige vriendschap (vrijf jaren), de vertrouwensrelatie die zij hadden opgebouwd en de twijfels die verzoeker over zijn geloof al lang had. Bovendien vond verzoeker dat zijn vriend positief was veranderd sinds zijn bekering.

(...)

Verwerende partij heeft verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij onmiddellijk overtuigd was, waarop verzoeker zeer duidelijk heeft geantwoord :

(...)

Verzoeker verklaarde ook dat hij niet geïnteresseerd was in het onderwerp :

(...)

Verzoeker — van nieuwsgierig aard — stelde vragen, raakte geïnteresseerd en leerde beetje bij beetje de christelijke religie kennen.

(...)

Eenmaal aangekomen bij de kerk verklaarde hij herhaaldelijk dat het hem drie maanden duurde voordat hij besloot zich te bekeren (zie ook bovenstaande verklaringen CGVS 2, pg. 8 ; CGVS 3, pg. 6).

(...)"

Aangaande de aan hem verweten tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over Hossein, stelt verzoeker:

"Het CGVS benadrukt tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker omdat:

- Hij verklaarde in eerste instantie dat Hossein altijd over de God en het Heilige Boek sprak wanneer zij alleen waren;

- Terwijl heeft verzoeker verklaard dat hij niet wist als Hossein ooit over de Bijbel of het Heilige Boek gesproken heeft."

Vervolgens voert verzoeker aan:

"Verwerende partij verwacht van verzoeker dat hij al een grondige kennis van de christelijke godsdienst heeft gehad toen hij in Iran was, terwijl:

- De situatie met betrekking tot de (on-)openheid naar andere godsdiensten in Iran bekend is;

- Het voor verzoeker moeilijk - zo niet onmogelijk - was om goede informatie over dat te verkrijgen in Iran;

- Het voor verzoeker moeilijk was om de Bijbel te bestuderen en zelfs om er een te verkrijgen.

Verwerende partij lijkt de algemene context van de repressie en de overheersing van de islamitische religie in Iran te negeren. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij niet bekend was met de religie en dat hij zeer weinig contact had gehad met een Bijbel toen hij in Iran was (wat in de context echt logisch lijkt).

(...)

Verwerende partij heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door geen rekening te houden met alle door verzoeker genoemde elementen en door op stereotiepe wijze te concluderen dat verzoeker niet geloofwaardig is wat betreft zijn initiatie tot het christendom."

Voorts gaat verzoeker in op zijn huiskerkbezoeken in Iran. Daarbij betoogt hij omtrent het feit dat hij werd uitgenodigd voor de huiskerk als volgt:

"Zoals hierboven vermeld, hadden verzoeker en Hossein een vertrouwensrelatie die gebaseerd was op de verbouwde lange jaren van vriendschap. Verzoeker werd niet onmiddellijk naar de kerk gebracht, want pas na een jaar besloot Hossein hem voor te stellen aan de bijeenkomsten in het huis van Nasser.

(...)

In eerste instantie wist verzoeker niet dat deze vergaderingen een religieus aard hadden. Hij heeft bovendien niet begrepen dat het een huiskerk was. Zijn aankomst was een beetje omstreden omdat Nasser een opmerking tot Hossein heeft gedaan over de uitnodiging van een onbekend in de kerk. Niettemin heeft verzoeker warm onthaald omdat er een vertrouwensrelatie heerste tussen Hossein en de kerkleden.

De bewijslast voor de verzoekende partij met betrekking tot haar deelname tot de huiskerk is onevenredig groot, gezien verzoeker veel details heeft gegeven over deze bijeenkomsten, de kerk en de mensen die hij daar heeft ontmoette.

(...)

Verzoeker heeft de vragen van het CGVS zo nauwkeurig mogelijk beantwoord, met details die geen twijfel kunnen laten bestaan over de waarheidsgetrouwheid van zijn verklaringen."

Waar hem tegenstrijdige verklaringen worden verweten inzake zijn huiskerkbezoeken, doet verzoeker verder gelden:

"Ten eerste wil verzoeker benadrukken dat gedurende de invulling van het CGVS-vragenlijst heeft hij eenvoudigweg verklaard dat "een keer, ging ik samen met hem naar een zondagsviering". De term kan op zijn minst als dubbelzinnig worden bestempeld: "een keer" kan verwijzen naar "een enige

gebeurtenis" maar kan ook gebruikt worden om een verhaal te vertellen door te zeggen "op een dag". Verzoeker gebruikte de uitdrukking met deze tweede betekenis. Uit dit soort details kunnen geen conclusies worden getrokken terwijl verzoeker veel meer uitleggingen gaf tijdens de hoorzittingen.

Ten tweede, met betrekking tot wie (tussen Hossein en verzoeker) als eerst de andere uitnodigde :

De vraag over wie heeft uitnodigde in het eerst de andere tot de volgende viering is een secundair element. Het kan niet het volledig relaas van verzoeker te schande. Het essentiële element om zich op te concentreren is het feit dat verzoeker naar verschillende vergaderingen is gegaan. De vraag of dat het hij was die vroeg om terug te keren of dat het Hossein was die hem suggereerde moet geen invloed hebben over het volledig krediet te geven tot verzoekers verklaringen.

Ten derde, met betrekking tot de lezing van psalmen tijdens de bijeenkomsten:

Er moet aandacht worden besteed op het feit dat verzoeker op dat moment echter zeer weinig kennis van het christendom had. Verzoeker legde ook uit in zijn interview uit dat er in Iran niet gezongen werd, dat men zich moest verstoppen en fluisteren en dat de psalmen alleen in België werden gezongen. Het is zeer waarschijnlijk dat verzoeker, gezien zijn beperkte kennis van deze godsdienst bij zijn eerste ontmoeting, niet heeft begrepen dat het om iets anders ging dan psalmen. Het is net zoals waarschijnlijk dat er in Iran liederen worden gezongen, maar op een discrete manier, en dat het gewoonweg geen psalmen zijn, maar andere religieuze teksten.

(...)

Alle deze bovenstaande element tonen dat verzoeker een huiskerk gefrequentieerd heeft aan en dat er moet in rekening worden om zijn aanvraag van internationaal bescherming correct te analyseren."

Voorts gaat verzoeker in op zijn religieuze engagement en activiteiten in België. In dit kader zet hij uiteen:

"Er moet op gewezen worden dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker naar de Iraanse kerk in Brussel regelmatig gaat en daar werd gedoopt. Verzoeker heeft hierboven bewezen dat zijn bekering in Iran geloofwaardig was en er moet bijgevolg worden vastgesteld dat zijn activiteiten in Europa een normaal gevolg daarvan is.

Uw Raad heeft het opportunistische karakter in een vergelijkbare zaak geanalyseerd :

(...)

Dezelfde redenering geldt in casu.

Verwerende partij verwijt ook tegenstrijdheden met betrekking tot het kerkbezoek van verzoeker hier in België. Toch, gezien verzoekers aanwezigheid op de iraanse kerk niet wordt betwist, de tegenstrijdigheid met betrekking tot de datums irrelevant is.

Hoe dan ook, werd in het certificaat van de Iraanse kerk rekening gehouden met het totaal aantal maanden van verzoekers' deelname tot het Kerk. In feite is het de totale aantal maanden van deelname op het Kerk (in zijn algemeen) die het mogelijk maakt om te bepalen of de persoon in kwestie de doop kan aanvragen. Verzoeker heeft dus zes maanden lang de kerk van Waterloo bezocht (CGVS 3, pg. 14) en is daarna naar de Iraanse kerk in Brussel gegaan, waar hij negen maanden anciënniteit nodig heeft om zich te laten dopen (CGVS 2, pg. 13). Het zijn de volledige negen maanden binnen het christendom (zonder rekening te houden met de kerk precies) die op het certificaat zijn aangegeven.

De oprechtheid van verzoekers' bekering wordt niet op geldige wijze betwist."

Betreffende de aan hem verweten onwetendheid inzake de autoriteiten door dewelke hij werd gezocht, geeft verzoeker vervolgens aan:

"Verzoekende partij wil er in de eerste plaats op wijzen dat het moeilijk is van haar te verwachten dat zij precies weet wie zij waren, aangezien zij ze niet met eigen ogen heeft gezien.

Ten tweede leerde ze pas achteraf van haar schoonbroer en zijn vrouw over de inval van de inlichtingendienst. Het is zeker dat het huis van verzoeker werd doorzocht en vernield, wat door de verwerende partij niet wordt betwist. De zoektocht werd uitgevoerd na de ontdekking van de huiskerk. Verzoeker kon dus redelijkerwijs geloven dat het ook de autoriteiten waren die naar zijn huis gingen.

De verwerende partij betwijfelt ook de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoeker, aangezien hij niet precies wist welke autoriteiten zijn huis hadden doorzocht. Verwerende partij vindt ook dat het verrassend is dat hij zijn vrouw er niet over heeft verteld terwijl ze nog contact hebben.

Met betrekking tot de huiszoeking had verzoeker (hoewel hij niet precies kon zeggen wie het was) toch geprobeerd om zoveel mogelijk informatie te geven.

(...)

Verzoeker wil erop ook wijzen dat hij gedurende zijn hele verhaal heeft uitgelegd dat hij zich baseerde op de aanwijzingen van zijn neef dat hij met niemand contact mocht opnemen. Tijdens zijn reis en tot aan Servie sprak verzoeker daarom alleen met zijn neef Hadi. Verzoeker was bang afgeluisterd te worden en durfde daarom geen contact op te nemen met zijn vrouw. Na de diefstal van zijn telefoon en zijn veilige aankomst in België kon hij het contact met haar herstellen.

Het feit dat verzoeker contact heeft gehad met zijn vrouw en neef en dat er mogelijk onduidelijkheden zijn geweest over de periode waarin hij contact heeft gehad met de ene of de andere, kan zijn hele verhaal niet in diskrediet brengen."

Over het lot van Nasser, geeft verzoeker aan:

"Verzoeker verklaarde dat hij nooit rechtstreeks contact had gehad met Broeder Nasser en dat hij alleen contact met hem had via zijn vriend Hossein (van wie hij sinds zijn vlucht geen nieuws meer had, of zelfs maar van iemand anders).

Aangezien ook zijn vrouw geen contact met hen heeft gehad, kan de verzoeker deze informatie niet verzinnen.

(...)"

Met betrekking tot zijn paspoort, verklaart verzoeker:

"Het feit dat hij met zijn Iraanse paspoort heeft kunnen reizen verandert niets aan de problemen die hij met de Iraanse autoriteiten heeft ondervonden en bij zijn terugkeer zal tegenkomen.

Verzoeker is minder dan een week na het incident en de ontdekking van de kerk Iran ontvlucht. De korte tijd tussen het incident en de vlucht van verzoeker verklaart waarom er misschien geen opsporingsbevel tegen hem is geweest en waarom hij het land heeft kunnen verlaten. Dit neemt geenszins de angst en risico's weg die verzoeker nam om zijn land te ontvluchten.

Alleen al het feit dat verzoeker naar Europa is gevlucht, dat hij officieel is gedoopt in een christelijke kerk en dat hij een dagelijkse beoefenaar is, vormt een reëel en bewezen risico dat verzoeker, indien hij naar Iran terugkeert, wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling en aan zware repressie door de Iraanse autoriteiten."

Omtrent zijn reactie op de aankondiging van het incident door Hossein, voert verzoeker verder aan:

"Verzoeker verklaarde twee keer dat hij bij de aankondiging in een shocktoestand was en volledig in paniek raakte. Hij hield een samenhangend sprak bij en legde uit dat hij niet wist wat hij moest doen.

(...)

Verzoeker wil de situatie verduidelijken : op het moment dat hij het telefoontje van Hossein ontving, bevond hij zich in een staat van stress en angst. Hij zwierf eigenlijk enkele uren rond, ging even zitten, voordat hij besloot om naar het huis van zijn neef Hadi te gaan om hulp te zoeken.

Het geheel aan deze elementen in combinatie met het bewijs van verzoekers bekering bewees dat verzoeker problemen met Iraanse autoriteiten had gehad, en dat hij zal vervolgd worden door dezelfde autoriteiten in geval van terugkeer."

Verzoeker gaat verder in op het aan hem verweten gebrek aan contact met zijn neef Hadi. In dit kader geeft hij aan:

"Verzoekende partij heeft wel de delicate positie uitgelegd waarin zijn neef zich bevond, niet alleen als familielid dat een christen helpt te vluchten, maar ook vanwege zijn beroep] Vanaf het moment dat zijn neef Hadi wist dat hij veilig was, besloot hij alle contact te verbreken om zichzelf te beschermen (wat in een dergelijke context meer dan aannemelijk is).

Het feit dat verzoeker het contact niet wil herstellen is geenszins een gebrek aan belangstelling, maar eerder een teken van zijn wens om zijn familieleden te beschermen. Het is in dit licht dat verzoeker geen verder onderzoek heeft gedaan naar Hossein of Nasser. Verzoeker was van mening dat deze contacten te gevaarlijk waren.

In zijn verklaringen maakte verzoeker duidelijk dat hij zich in een situatie bevond die tegen zijn wil inging: hij dacht niet dat hij naar Iran nooit meer kon teruggaan. Zijn vlucht was bedoeld om tijdelijk te zijn. Het zijn de omstandigheden van zijn diepgewortelde geloof, zijn bekering (die hij niet kan negeren) en de gevolgen over hen die hem dwongen zijn land en zijn familie te ontvluchten.

(...)

De enige persoon met wie de verzoekende partij nog contact heeft is zijn echtgenote, maar zij leeft in een klimaat van permanente angst, is gedwongen het huis te verlaten om terug te keren naar haar ouders en heeft bovendien nooit contact gehad met frater Nasser, wat het nog moeilijker maakt om informatie te verkrijgen ter plaatst.

Bovendien is verzoeker zich er terdege van bewust dat zij nooit meer naar zijn land zal kunnen terugkeren. Nu hij eindelijk veilig is, is het redelijk om te begrijpen dat hij vooruit wil."

Met betrekking tot zijn activiteiten op de sociale media, betoogt verzoeker voorts:

"De oprechtheid van verzoeker in zijn bekering is hierboven echter aangevochten. Zijn bekering moet dus, net als zijn verlangen om zijn geloof te delen, in aanmerking worden genomen en de risico's die hij

loopt bij het plaatsen van dit soort boodschappen en bij het overbrengen van een christelijke boodschap die in strijd is met de beginselen van de Iraanse staat.

Daarnaast blijkt uit de bovengenoemde algemene informatie over sociale netwerken dat er kan niet worden ontkend dat de Iraanse autoriteiten een zeer strikte controle uitoefenen op de netwerken, vooral als het gaat om inhoud die in strijd is met de beginselen en waarden van de Iraanse staat (zoals de verspreiding van christelijke boodschappen).

Het feit dat verzoeker een Facebook-profiel bezit is door verwerende partij niet betwist. Wat betreft de identificatie van de verzoekers profiel door de Iraanse autoriteiten moet er met voorzichtigheid geanalyseerd worden. Het feit dat Iraanse autoriteiten een tweede keer naar verzoekers huis zijn gegaan om informatie te verkrijgen over zijn verblijfplaats (toen hij al ontvlucht uit Iran) is een ernstige indicator van het feit dat Iraanse autoriteiten van het hoogte zijn over verzoekers activiteiten en dat verzoeker gezocht op is.

Het verzoekers religieus engagement in België is bevestigd en bekend (openbaar op facebook) ; hoe oprecht hij uiteindelijk ook is heeft geen belang : hij zal hiervoor worden vervolgd.

Bovendien is het ook bevreemdend dat verwerende partij suggereerde aan verzoeker de inhoud van zijn Facebook-pagina eenvoudig verwijderen. Deze analyse van verwerende partij kan op zijn minst een aanwijzing zijn dat het bestaan van verzoekers profiel op internet brengt hem in gevaar in geval van terugkeer in Iran."

Verzoeker geeft vervolgens nog aan:

"Verzoekers religieuze overtuigingen zijn zo belangrijk voor hem dat hij niet gevraagd kan worden om er afstand van te doen. Ze maken deel uit van een lange introspectieproces die zijn leven in gevaar heeft gebracht.

Van verzoekende partij kan men niet worden verlangd dat zij discreet is over haar mening om vervolging te voorkomen. Toch wordt dit gesuggereerd door de verwerende partij, die van mening is dat "blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen".

Het Verdrag van Geneve, waarnaar artikel 48/3 Vw verwijst en dat overeenkomstig dat verdrag moet worden geïnterpreteerd, staat een dergelijk vereiste van "discretie" niet toe :

(...)

Het Hof van justitie van de Europese Unie heeft het verbod op een "beoordelingsverplichting" in herinnering gebracht, met name in het kader van de interpretatie van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en de inhoud van die bescherming, die artikel 48/3 Vw beoogt om te zetten.

In de zaak Y. en Z., stelde de Hof dat :

(...)

In de zaak X., Y. en Z. :

(...)

Uw Raad heeft al de gelegenheid gehad om de toepassing van een geheimhoudingsverplichting te weerleggen :

(...)

In geval van terugkeer zal de verzoekende partij haar overtuigingen niet kunnen verbergen. Dit is op dit moment een integraal onderdeel van haar identiteit en men kan niet verwachten dat ze discreet zou blijven over dit onderwerp, om vervolgingen te vermijden."

Verzoeker concludeert op basis van het voorgaande:

"Verzoeker is een vluchteling : hij heeft een gegronde vrees voor vervolgingen, door de Iraanse autoriteiten, vanwege zijn geloof, zijn bekering, zijn doop, zijn religieuze activiteiten (zowel die hij in Iran heeft uitgevoerd als die hij in België blijft uitvoeren), zijn activiteiten met Iranese (bekeerde) vluchtelingen, zijn activiteiten op de sociale netwerken in verband met het christendom, en omwille van zijn asielaanvraag in België.

Hij dient dus als vluchteling te worden erkend."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Rapport "Violations against Christians in Iran", January 2020;

4. UK Home Office report dd.
5. Amnesty' Report;
6. Special Reporter UNHCR;
7. Canadian Immigration Board report;
8. OSAR report, dd. 7.06.2018;
9. Artikel LeTemps;
10. "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019";
11. COI Focus Iran, "Internetmonitoring en sociale media - november 2019".

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 17 februari 2021 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een attest van 22 januari 2021 neer ter staving van zijn regelmatige deelname aan de Brusselse Iraanse kerk. Dit attest bevestigt dat hij in België sedert januari 2019 deze kerk bezoekt, dat hij in november 2019 werd gedoopt en dat hij sedert het begin van de pandemie de activiteiten bijwoont via Zoom.

Volgens verzoeker toont dit attest aan dat hij bekeerd is, dat hij deelneemt aan christelijke activiteiten met andere gelovigen en dat hij objectief gezien als christen wordt beschouwd, zelfs in de Iraanse gemeenschap. Daardoor zal hij slachtoffer worden van vervolging in het geval van een terugkeer naar Iran.

3.2. Verzoeker brengt bij aanvullende nota van 3 september 2021 enkele foto's bij van zijn deelname aan een betoging van 23 mei 2021 in Brussel om de situatie van de christenen in Iran aan te geven. Bij aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, voegt verzoeker foto's bij van zijn deelname aan een betoging voor de ambassade te Brussel op 3 augustus 2021 teneinde kritiek te leveren op het hardhandig neerslaan van demonstraties in Iran en oppert hierbij dat ambassadepersoneel foto's nam van de deelnemers. Hij voegt bij deze nota eveneens een rapport van Amnesty International over het neerslaan van dergelijke manifestaties in Iran en *screenprints* van sociale netwerken waarop hij bedreigende berichten ontvangt naar aanleiding van zijn bekeerd zijn.

3.3. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen dat verweerder zijn verzoek niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld, dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat om deze, nochtans ernstige, aantijging te onderbouwen. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofdte van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk

zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

4.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dat er sedert verzoekers voorgehouden bekering reeds de nodige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van hem mag worden verwacht dat hij over zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor zijn bekering en die de essentie uitmaken van het relaas. De aangehaalde bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden bekering vooreerst met recht gemotiveerd:

“Zo kan er vooreerst gewezen worden op een bevreemdende vaststelling betreffende het moment waarop u in aanraking kwam met het christendom. U situeert deze kennismaking immers verschillend. Zo gaf u aanvankelijk aan dat Hossein u de eerste maal aansprak over het christendom een jaar voordat de huiskerk ontdekt werd (CGVS 2, p. 4). Gezien de huiskerk ontdekt werd in de maand mehr 1397 (= september/oktober 2018), zou Hossein u een eerste keer over het christendom gesproken hebben rond de zevende maand van 1396 (= september/oktober 2017). Even later situeerde u deze gebeurtenis echter een jaar voor uw eerste kerkbezoek, dat plaatsvond in het midden van de eerste maand van 1397 (= begin april 2018)(CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 8). Hossein zou u bijgevolg een eerste keer gesproken hebben over het christendom rond april 2017, hetgeen u bevestigde tijdens uw derde persoonlijk onderhoud (CGVS 3, p. 6). Geconfronteerd met dit verschil van zes maanden herhaalde u slechts uw laatste versie en gaf u aan dat u misschien moe was en daardoor tegenstrijdige verklaringen afgelegd te hebben (CGVS 3, p. 17). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen: u gaf immers nergens aan dat u zich door vermoeidheid in de onmogelijkheid bevond om coherente verklaringen af te leggen en bovendien gaf u bij aanvang van uw derde onderhoud aan geen opmerkingen te hebben over uw vorige interview op het Commissariaat-generaal (CGVS 3, p. 2).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij erkent in het verzoekschrift immers uitdrukkelijk dat hij tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS een afwijkend antwoord verstrekke. Dat dit te wijten zou zijn geweest aan het feit dat hij overweldigd was door emotie, kan daarbij niet worden gevolgd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan immers in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker op het ogenblik waarop hij de voormelde verklaring, dit bovendien op spontane wijze, aflegde dermate geëmotioneerd zou zijn geweest dat van hem geen gedegen verklaringen mochten worden verwacht. Verzoeker deed na het afleggen van deze verklaring eerst nog een uitgebreid betoog alvorens hij begon te wenen en er gevraagd werd of het ging (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.5). Voor het overige vergenoegt verzoeker zich ertoe één versie van zijn verklaringen te herhalen en te bevestigen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan en biedt hij geen verklaring voor de strijdigheid van deze versie van zijn verklaringen met zijn voormelde, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts is het bevreemdend dat u in eerste instantie aangaf dat, als jullie samen waren, Hossein steeds met u over God en het Heilige Boek sprak wanneer jullie alleen waren (CGVS 2, p. 5), daar waar u later verklaarde niet te weten of u ooit met Hossein over de Bijbel of het Heilige Boek gesproken heeft (CGVS 3, p. 7). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw kennismaking met het christendom op ernstige wijze.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker ter weerlegging hiervan niet één concreet en dienstig argument aanvoert, onverminderd overeind. Dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud zelf spontaan en duidelijk aangaf dat Hossein met hem sprak over het heilige boek terwijl hij tijdens het derde persoonlijk onderhoud aangaf dat hij niet wist of Hossein al dan niet specifiek over de bijbel of het heilige boek sprak, doet, gelet op de cruciale rol die zijn gesprekken met deze persoon zouden hebben gespeeld in zijn kennismaking met het christendom en zijn bekeringsproces, op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden bekering.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk een huiskerk gefrequenteerd te hebben. Zo is het vooreerst bijzonder merkwaardig dat Hossein u, ofschoon u nog niet overtuigd was van het christendom – dit gebeurde pas enkele maanden later –, uitnodigde om een viering in de huiskerk bij te wonen. Gelet op het geheime karakter van dergelijke bijeenkomsten en gelet op uw verklaringen dat er in de huiskerk wel degelijk veiligheidsmaatregelen getroffen werden om niet ontdekt te worden (CGVS 3, p. 10) is het weinig aannemelijk dat Hossein u meenam naar een dergelijke viering én dat broeder Nasser uw aanwezigheid aldaar verschillende maanden tolereerde (CGVS 3, p. 17), daar waar u in deze periode enkele keren had aangegeven nog niet overtuigd te zijn van het christendom (CGVS 3, p. 6). Dat Hossein en Nasser het niet erg vonden dat u naar de huiskerk kwam zonder dat u geloofde (CGVS 3, p. 17), is in het licht van de situatie van bekeerlingen in Iran dan ook bijzonder weinig aannemelijk. Er kan in alle redelijkheid verwacht kan worden dat zij heel omzichtig te werk zouden gaan, quod non in casu.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat hij een vertrouwensband had met Hossein, kan immers hoegenaamd niet volstaan om aannemelijk te maken dat deze persoon er in weerwil van de risico's en mogelijks ernstige gevolgen, voor zou hebben geopteerd om hem, ondanks dat hij klaarblijkelijk nog niet overtuigd was van het christendom, uit te nodigen voor een viering in diens huiskerk. Evenmin maakt hij hiermee aannemelijker dat ook de verantwoordelijke en de overige leden van deze huiskerk hiermee zouden hebben ingestemd. Nog minder geloofwaardig is het dat zij verzoekers aanwezigheid maandenlang zouden hebben getolereerd ondanks dat zij hen gedurende deze periode meermaals duidelijk te kennen gaf nog niet overtuigd te zijn van het christendom en weigerde om zelf christen te worden.

In het kader van het voorgaande, kan overigens worden opgemerkt dat het eveneens iedere geloofwaardigheid ontbeert dat Hossein verzoeker, zoals deze bevestigt in het verzoekschrift en ook reeds eerder verklaarde (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.7), daarbij onaangekondigd en zonder verzoeker in te lichten zou hebben meegenomen naar de huiskerk. Gezien verzoeker duidelijk nog geen christen was, kon worden verwacht dat Hossein verzoeker zou hebben ingelicht over het gegeven dat zij een huiskerk zouden bezoeken. Minstens kon worden verwacht dat deze persoon zou hebben gepolst naar verzoekers houding ten aanzien van of reactie op een eventueel bezoek aan een huiskerk. Dergelijk bezoek hield immers voor zowel de verantwoordelijke, Hossein, de overige leden van de huiskerk als verzoeker duidelijke en ernstige

risico's in. Dat verzoeker niet zou hebben geweten waar Hossein hem naartoe bracht, er niet van op de hoogte was dat hij naar een religieuze bijeenkomst werd geleid en ervan uit zou zijn gegaan dat hij naar een feest ging, is aldus in het geheel niet geloofwaardig.

Tevens doet het overigens afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij niet kon aangeven welke leden van de huiskerk er aanwezig waren tijdens zijn eerste huiskerkbezoek (*ibid.*, p.9-10). Gelet op het ingrijpende en bepalende karakter van dit eerste huiskerkbezoek en het belang van dit bezoek in zijn bekeringsproces, mocht zulks van verzoeker immers worden verwacht.

Voorts wordt omtrent verzoekers beweerde huiskerkbezoeken in Iran in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast kan er gewezen worden op een aantal merkwaardige vaststellingen in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u namelijk dat u samen met Hossein naar een zondagsviering ging en dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren van jullie viering: tweemaal verwees u bijgevolg naar één enkele viering (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u een half jaar lang - tussen de eerste maand van 1397 en de zevende maand van 1397 - bijna elke week een viering in de huiskerk bijwoonde (CGVS 2, p. 11).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Indien hij werkelijk een half jaar lang bijna elke week een viering zou hebben bijgewoond in Iran, kon worden verwacht dat hij dit ook zo zou hebben aangegeven in de vragenlijst. Verzoeker deed zulks echter niet en sprak in de vragenlijst meermaals slechts over één enkele viering. Dit doet weldegelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers vermeende huiskerkbezoeken terecht gesteld:

“Vervolgens komt het ook zeer bevreemdend over dat u in eerste instantie verklaarde dat u na deze eerste viering zelf aan Hossein vertelde dat u de week daarop nogmaals naar een viering wilde gaan. Het gaf u immers een goed gevoel dat er grapjes gemaakt werden en dat er psalmen gezongen werden (CGVS 2, p. 5). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u dacht dat deze viering een eenmalige gebeurtenis was en dat het Hossein was die u vroeg om opnieuw mee naar een viering in de huiskerk te gaan (CGVS 3, p. 10).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze tegenstrijdigheid niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoeg zich er immers toe deze tegenstrijdigheid, dit geheel ten onrechte, te minimaliseren. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt mocht, gelet op de essentiële rol die zijn huiskerkbezoeken innamen in zijn bekeringsproces en relaas, echter weldegelijk van hem worden verwacht dat hij op eenduidige wijze zou kunnen aangeven of hij al dan niet zelf het initiatief nam in zijn verderzetting van deze bezoeken na het eerste huiskerkbezoek.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovendien gaf u tijdens uw derde onderhoud aan dat er niet gezongen werd tijdens de vieringen in de huiskerk en dat u tot dan toe nog nooit psalmen gelezen had (CGVS 3, p. 11 en 18). Hiermee geconfronteerd herhaalde u slechts uw laatste versie (CGVS 3, p. 18). Een louter herhalen van één enkele weergave kan de vastgestelde tegenstrijdigheid evenwel niet verschonen. Deze tegenstrijdige en merkwaardige verklaringen doen besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk lid te zijn geweest van een huiskerk in Iran.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hoe het gegeven dat hij indertijd, in Iran, niet zou hebben begrepen dat het mogelijks niet om psalmen ging zou kunnen verklaren waarom hij hierover later, in België en tijdens zijn opeenvolgende persoonlijke onderhouds bij het CGVS, dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde, kan namelijk in het geheel niet worden ingezien.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt in Iran kennis gemaakt te hebben met het christendom, er een huiskerk gefrequentieerd te hebben en u uiteindelijk bekeerd te hebben. Bijgevolg kan er evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft, met name de inval in de huiskerk en de hierop volgende huiszoekingen in uw woning.”

De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde, concrete problemen en vrees wordt daarenboven nog verder ondergraven doordat hij manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over

hetgeen er gebeurde nadat hij werd ingelicht over de inval in zijn huiskerk. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Bovendien was u tegenstrijdig over hoe u reageerde op de mededeling van Hossein dat de huiskerk ontdekt was. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u twee à drie uur doelloos door de straten van de stad dwaalde nadat u te weten kwam dat de huiskerk ontdekt was (CGVS 1, p. 17). In het daaropvolgende onderhoud verklaarde u echter dat u slechts een minuut op een bank zat nadat u van de inval hoorde alvorens te bedenken dat u naar uw neef kon gaan (CGVS 2, p. 5). Hiermee geconfronteerd ontkende u deze tegenstrijdigheid en stelde u dat christenen niet liegen (CGVS 3, p. 18), hetgeen in alle redelijkheid niet weerhouden kan worden als een afdoende rechtvaardiging voor deze vaststelling.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij indertijd in shock zou zijn geweest en stress had, kan niet zonder meer worden aangenomen. Vooreerst staat of onderbouwt verzoeker zulks niet. Voorts gaf hij deze uitleg niet wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met voormelde tegenstrijdigheid. Hoe dan ook kan verzoeker hiermee geenszins verklaren waarom hij hierover later en in België dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde. Dat hij de ene maal aangaf dat hij twee tot drie uur doelloos rondzwierf door de straten van de stad terwijl hij de andere maal aangaf dat hij slechts één minuut op een bank zat alvorens hij bedacht dat hij naar zijn neef kon gaan, doet weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker daarnaast *post factum* en op gekunstelde wijze tracht aan te geven dat hij eerst enkele uren rondzwierf en vervolgens even ging zitten en besloot om naar zijn neef te gaan, dient verder te worden opgemerkt dat zulks niet de minste steun vindt in de stukken van het dossier en in het geheel niet ernstig kan worden genomen. Zo dit werkelijk zo was, kon immers worden verwacht dat verzoeker dit ook op consistente en duidelijke wijze zou hebben aangegeven bij het CGVS in plaats van de voormelde, tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Minstens kon worden verwacht dat hij dit zou hebben vermeld wanneer hij werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen. Ook dit deed hij echter niet.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vervolgens is het bevreemdend dat u niet wist welke autoriteiten de eerste maal uw woning binnengevallen zijn. Nochtans verklaarde u dat uw vrouw hiervan op de hoogte moet zijn (CGVS 1, p. 6). Dat u en uw vrouw hierover niet gesproken hebben, ofschoon jullie nog steeds contact hebben met elkaar, is niet ernstig. Ook over de tweede inval sprak u met uw echtgenote nooit in alle openheid, u wilde haar immers geen stress bezorgen (CGVS 3, p. 4 en 5). Dit vormt geenszins een afdoende verklaring voor uw nalatigheid om u hierover te informeren. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar asielrelaas, quod non in casu.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Uit zijn voormelde verklaringen blijkt genoegzaam dat hij zich, ondanks dat hij daartoe via zijn vrouw de mogelijkheid had, niet terdege heeft geïnformeerd over de invallen in zijn woning en dat hij daardoor niet over informatie beschikte waarvan hij vanuit ging dat zijn vrouw deze wel had. Dit doet weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielmotieven. Zoals verweerder met recht opgemerkt in de bestreden beslissing, kan immers redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker, zonder hiervoor een afdoende uitleg te verstrekken, klaarblijkelijk naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de persoon die hem zou hebben ingelicht over de tweede inval in zijn woning. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Betreffende de tweede inval in uw woning kan er bovendien nog gewezen worden op een merkwaardige inconsistentie in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat, toen u zich reeds in Servië bevond, uw vrouw u gezegd had dat er een tweede inval bij u thuis had plaatsgevonden (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Later beweerde u evenwel dat u in Servië geen contact had met uw vrouw, dat u enkel in contact stond met uw neef Hadi en dat u dan ook door uw neef op de hoogte werd gebracht van de tweede inval (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 13). Hiermee geconfronteerd herhaalde u dat u door Hadi, die het van uw echtgenote vernomen had, op de hoogte was gebracht. Deze uitleg kan de vastgestelde inconsistentie tussen uw opeenvolgende verklaringen evenwel niet geheel verschonen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij heden eenvoudigweg de laatste versie van zijn verklaringen herhaalt en bevestigt, dient immers te worden vastgesteld dat hij met deze loutere herhaling en bevestiging geenszins afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en zijn eerdere gezegden. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de persoon die hem inlichtte over de tweede inval in zijn woning, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten, wordt nog op fundamentele wijze verder ondermijnd door de wijze waarop hij zijn land verliet. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Dat u, tot slot, het risico nam om enkele dagen na de inval van de autoriteiten in uw woning per vliegtuig en in het bezit van uw eigen paspoort (CGVS 1, p. 14 en 16; CGVS 3, p. 12) het land te verlaten zet de geloofwaardigheid van uw problemen met en uw vrees voor de Iraanse autoriteiten nogmaals op de helling.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij *post factum* en op louter hypothetische en ongefundeerde wijze stelt dat er misschien nog geen opsporingsbevel werd uitgevaardigd, dient te worden opgemerkt dat dit iedere ernst mist. De Ettelaat zou immers reeds dagen voor zijn vertrek bij hem thuis zijn binnengevallen en was hem aldus duidelijk aan het opsporen. Bijgevolg kon verzoeker er onmogelijk vanuit gaan dat er (mogelijks) nog geen opsporingsbevel jegens hem was uitgevaardigd. Dat hij er desalniettemin voor zou hebben gekozen om zijn land op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort te verlaten, is geheel niet aannemelijk. Evenmin is het aannemelijk dat hij zulks, zo hij werkelijk in de negatieve aandacht stond van de Iraanse autoriteiten, ongestoord kon doen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Derhalve wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“In licht van al het voorgaande kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen in Iran bekeerd te zijn tot het christendom noch aan de problemen die u met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden heeft.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van de Iraanse kerk in Brussel, een doopcertificaat en enkele foto's neerlegde. Gezien uw kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran (CGVS 3, p. 15), daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist niet dat u in België – overigens slechts eenmaal per maand (CGVS 3, p. 15) - naar de Iraanse kerk in Brussel gaat en gedoopt bent maar dit blijkt dan ook louter omwille van opportunistische redenen te zijn. Uw kerkbezoek en uw doopsel in België tonen bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Uw attest van de Iraanse kerk in Brussel en de foto's over uw doopsel, aanwezigheid in misvieringen en Bijbelstudie getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering. Bovendien kan er nog een bevreemdende vaststelling gedaan worden betreffende uw kerkgang in België. Zo verklaarde u dat u vanaf begin 2019 eerst zes maanden naar het Christian Center in Waterloo ging. Toen er problemen rezen in deze kerk, besloot u van kerk te veranderen. Sindsdien, i.e. vanaf midden 2019, gaat u naar de Iraanse kerk in Brussel (CGVS 2, p. 11; CGVS 3, p. 14 en 15). Desalniettemin stelt het attest van de Iraanse kerk dat u reeds sinds 20 januari 2019 de vieringen van deze kerkgemeenschap bijwoont, hetgeen bijgevolg in tegenspraak is met uw verklaringen in dit verband.

Uw activiteiten op de sociale media – u verklaarde een facebookprofiel te bezitten en er de christelijke boodschap over te brengen aan anderen (CGVS 1, p. 5) - doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Er kan in dit verband worden opgemerkt dat u zelf geen enkele concrete indicatie heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw facebookactiviteiten (CGVS 1, p. 5). Bovendien hanteert u op facebook niet uw eigen naam M. (...), noch uw volledige familienaam maar de naam 'A.H. (...)'. Hoe dan ook, gelet op uw ongeloofwaardige bekering tot het christendom en bijgevolg het onoprechte karakter van uw

facebookposts, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Tot slot dient, betreffende uw kerkgang en uw activiteiten op de sociale media, benadrukt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U heeft dit echter, zoals hierboven reeds aangetoond, niet aannemelijk gemaakt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering, noch dat u omwille van uw opportunistische bekering een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Iran.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, uw huwelijk en uw professionele activiteiten staan immers niet ter discussie."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerd bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Verzoeker reikt verder geen dienstige verklaring aan ter weerlegging van de vastgestelde discrepanties tussen zijn verklaringen over zijn kerkgang in België en het attest dat hij ter staving hiervan neerlegt. Dat in dit attest ten onrechte wordt aangegeven dat hij de betreffende kerk reeds bezoekt sedert januari 2019, dit in plaats van sedert zes maanden later, doet weldegelijk afbreuk aan de bewijskracht van de inhoud van dit attest. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat uit dit attest, nog los van het voorgaande, hoogstens kan blijken dat verzoeker deelneemt aan religieuze activiteiten in België. Hieruit blijkt geenszins dat deze deelname zou zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Derhalve kan dit attest, net als de overige documenten die verzoeker neerlegde ter staving van zijn religieuze activiteiten in België, geenszins afbreuk doen aan het voorgaande. Het nieuwe, door verzoeker door middel van een aanvullende nota neergelegde attest, kan omwille van diezelfde redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Ook dit attest stelt te onrechte dat verzoeker de betreffende kerk reeds zou bezoeken sedert januari 2019 en ook dit attest kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekers deelname aan de hierin vermelde activiteiten zou zijn ingegeven vanuit een oprechte, diepgewortelde geloofsovertuiging.

Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt verder genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op Facebook, waarbij hij deze laatste daarenboven niet voert onder zijn eigen, volledige naam, en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt verzoeker de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op Facebook, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op Facebook verwijdt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en

dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Waar verzoeker tot slot wijst op het antiwesterse sentiment in Iran en tracht te laten uitschijnen dat hij omwille van zijn verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zou riskeren om in Iran te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat ook dit niet kan worden gevolgd. Verzoeker zelf reikt immers geen informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Westen zouden kunnen volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid. Uit de informatie zoals gehanteerd door verweerder blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, daarenboven genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient andermaal te worden opgemerkt dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op Facebook, hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou (dreigen te komen) staan en hij doet geen afbreuk aan de vaststelling dat van hem mag worden verwacht dat hij zijn berichten op Facebook voorafgaand aan zijn terugkeer verwijderd. Ook anderszins toont verzoeker op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden hij ten gevolge van zijn loutere verblijf en verzoek om internationale bescherming zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in zijn land van herkomst.

Ook betreffende de door verzoeker bij aanvullende nota's van 3 september 2021 en ter terechtzitting bijgebrachte foto's van deelnames aan manifestaties in Brussel tegen het regime in Iran toont verzoeker in het geheel niet aan dat deze activiteiten door de Iraanse autoriteiten zouden bekend zijn, daargelaten dat zij om hoger vermelde redenen hierin enige interesse zouden vertonen. De bemerking van verzoeker dat Iraans ambassadepersoneel foto's nam van de demonstranten betreft een blote bewering die op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Met betrekking tot de bij de laatste nota gevoegde screenprints van sociale media wijst de Raad er tot slot op dat deze door inscenering en door knip- en plakwerk makkelijk te fabriceren zijn waardoor hieraan niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend.

Verzoeker, die zijn vermeende bekering, problemen en vrees voor vervolging gelet op het voorgaande in het geheel niet aannemelijk maakt, kan met zijn verwijzing naar een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan, nog daargelaten dat een aantal van deze arresten handelt over de situatie in Marokko, Guinee en Kinshasa, namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om

internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoekers verwijzing naar een aantal Europese arresten te dezen tot slot niet dienstig. Verzoeker toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoeker toont voor het overige niet aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT